

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10Csp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121526081
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2022:6121526081.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovanej: V. M., N.. XX.X.XXXX, A. V. T. XXXX/XX, XXX XX, M., právnej zastúpenej JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom P. Mudroňa 1191/5, 010 01, Žilina, IČO: 47 445 092, v konaní o zaplatenie 16.125,99 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je žalobcovi povinná zaplatiť sumu 15.752,15 € spolu s 6,69 % úrokom ročne
- zo sumy 16.125,99 € od 21.9.2021 do 10.2.2022
- zo sumy 15.752,15 € od 11.2.2022 do zaplatenia, najviac do sumy 24.094,48 €, s 5 % úrokom z omeškania ročne
- zo sumy 16.125,99 € od 21.9.2021 do 10.2.2022
- zo sumy 15.752,15 € od 11.2.2022 do zaplatenia
a vyčíslený úrok z omeškania 1.000,66 €, všetko v pravidelných mesačných splátkach po 100 € zročných vždy do posledného dňa v kalendárnom mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku a s tým, že nezaplatením zročnej splátky sa stáva zročný celý dlh.
- II. Vo zvyšku uplatneného nároku sa konanie zastavuje.
- III. Žalobca má proti žalovanej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.
- IV. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou v upomínacom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 29.10.2021 a po odpore žalovanej na Okresný súd Martin postúpenou na návrh žalobcu dňa 7.1.2022, sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 16.125,99 €, úroku 6,69 % ročne zo sumy 16.125,99 € od 21.9.2021 do zaplatenia, najviac do sumy 24.094,48 €, úroku z omeškania 1.000,66 €, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 16.125,99 € od 21.9.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania.
2. Žalobu žalobca odôvodnil na začiatku konania tou skutočnosťou, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. 3123879 9 01 bola so žalovanou uzatvorená Zmluva o úvere č. 3123879 9 01 zo dňa 22.4.2014, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovanej medziúver vo výške 20.000 €. V zmysle čl. VIII. bod 8.1. zmluvy o úvere, poplatok za medziúver sa zaúčtoval pri prvej výplate medziúveru tak, že celková výška vyplateného medziúveru bola znížená o výšku tohto poplatku. Žalovaná sa zaviazala splatiť úver pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 137,66 €, ktoré bola povinná uhrádzať na účet konta stavebného sporenia. Do pridelenia cieľovej sumy túto sumu tvoria vklady na konto sporenia vo

výške 26,16 € a 6,69 % p. a. úrok za medziúver vo výške 111,50 €, pričom sa uspokojovali v poradí úroky za medziúver a vklady na konto sporenia. Žalobca z vkladu prijatého na konto stavebného sporenia, preúčtoval na konto medziúveru len časť, ktorá mu prináleží, teda splátka za úroky z medziúveru. Uvedené preúčtovanie sa vykonávalo v súlade so zásadou poradia uspokojovania v súlade s čl. V., bod 5. 3. zmluvy o úvere. Splátky sú splatné k 15. dňu mesiaca. Suma poskytnutého medziúveru bola základom pre výpočet úrokov medziúveru. Ručiteľ W. P., N.. XX.X.XXXX, A. Ď. XXX, W. prevzal ručením na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí žalovaná. Ručiteľ zomrel dňa XX.X.XXXX.

3. Žalovaná porušila zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestala riadne a včas splácať. Listom zo dňa 1.7.2020 žalobca vyzval žalovanú na doplatenie omeškaných splátok, pričom ju zároveň upozornil, že v prípade ak omeškané splátky nebudú doplatené, žalobca bude požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou dobou splatnosti. Nakoľko omeškané splátky neboli doplatené a taktiež sa hodnota zabezpečenia úveru znížila a nie je postačujúca a v poskytnutej dobe žalovaná nepredložila ďalšie záruky na zabezpečenie úveru, žalobca dňa 3.8.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom. Žalobca listom zo dňa 2.8.2021 vyzval žalovanú na plnenie, no žalovaná dlžnú sumu neuhradila. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca zúčtoval nasparenú sumu vo výške 1.929,91 € so sumou poskytnutého medziúveru vo výške 20.000 € (poskytnuté úverové prostriedky), čo predstavuje po započítaní sumu 18.070,09 € (istina). Dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (3.8.2020), predstavovala sumu vo výške 18.767,12 €, pričom pozostávala z istiny vo výške 18.070,09 € a z nezaplatených 6,69 % p. a. úrokov za medziúver zo sumy 20.000 € do 3.8.2020, spolu vo výške 697,03 €. Žalobca uviedol, že si v žalobe neuplatnil sumu nezaplatených poplatkov ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti celkovo vo výške 195 €. Uvedené poplatky boli súčasťou vyčíslenia dlžnej sumy ku dňu 3.8.2020 v Oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 3.8.2020 (18.962,12 € - 195 € = 18.767,12 €, t. j. dlžná suma k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti podľa Výpisu z účtu zo zosplateného medziúveru). Požadovaním predčasného splatenia úveru, úverová zmluva nezaniká, žalobca v zmysle čl. X. bod 10.17.3. úverovej zmluvy úročí istinu dohodnutým 6,69 % p. a. úrokom za úver a v zmysle čl. IX. bod 9.2. a čl. X. bod 10.21. zároveň celý zostatok dlhu, vyčíslený ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, 5 % p. a. úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti (t. j. od 4.8.2020). Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti boli uskutočnené vklady spolu vo výške 1 944,10 €. Žalovaná suma vo výške 19.109,85 € vyčíslená k 20.9.2021 pozostáva z:

- istiny 16.125,99 € - istina vo výške 18.070,09 € znížená o vklady vo výške 1.944,10 €,
- nezaplatených úrokov za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 697,03 €, • 6,69 % úroku za úver od 4.8.2020 do 20.9.2021 vo výške 1.286,17 €,
- 5 % úroku z omeškania od 4.8.2020 do 20.9.2021 vo výške 1.000,66 €

4. V súvislosti s nárokom na úrok za úver po vyhlásení splatnosti, žalobca poukázal na:

- rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.7.2019, spis. zn. 6Cdo/113/2018, kde NS SR dal do pozornosti odvolaciemu súdu „...rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 7.9.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankciovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej splatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania

- rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2020, spis. zn. 5Cdo/42/2020, kde NS SR zdôraznil, že žiadna zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. NS SR ďalej uvádza: „...neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania....Zosplatenie je inštitúciou slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva tak nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá

ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ.....dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednaní, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo...“ NS SR ako dovolací súd tak dospel k záveru, že „...v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

5. Predmetné rozhodnutie aplikoval do praxe aj Krajský súd v Bratislave, ktorý rozhodnutím zo dňa 30.6.2020, sp. zn. 8Co/268/2019, zmenil rozhodnutie Okresného súdu Malacky zo dňa 12.7.2019, sp. zn. 27Csp/239/2017 - kde Okresný súd Malacky nepriznal žalobcovi nárok na riadny úrok po splatnosti tak, že Krajský súd v Bratislave s odkazom na predmetné rozhodnutie NS SR zo dňa 16.6.2020, tento nárok na úrok za úver po splatnosti žalobcovi riadne priznal.

6. Na dôkaz svojich tvrdení žalobca do spisu pripojil Zmluvu o úvere č. 3123879 9 01 zo dňa 22.4.2014, Všeobecné podmienky pre zmluvy o stavebnom sporení, Upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti z 1.7.2020, doručku, Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 3.8.2020, doručku, Predžalobnú výzvu na zaplatenie dlhu z 2.8.2021, doručku, Výpis z účtu zo zosplateného medziúveru, Výpis z účtu stavebného sporenia.

7. Na výzvu upomínacieho súdu reagoval ešte žalobca podaním zo dňa 5.12.2021, kde žalobca uviedol, že v zmysle § 7 ods. 1 a ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platnom a účinnom v čase podania žiadosti o úvere a podpisu zmluvy bol veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru a zároveň bol spotrebiteľ povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

8. V zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 je priznaná veriteľovi voľná miera úvahy pri určení, či informácie, ktoré má k dispozícii, sú dostatočné na potvrdenie úverovej bonity a či ju musí overiť aj inými prostriedkami. Veriteľ sa tak musí vzhľadom na okolnosti prípadu buď uspokojiť s informáciami, ktoré mu boli predložené spotrebiteľom, alebo sa rozhodnúť, že považuje za nevyhnutné tieto informácie doplniť. Žalobca pred poskytnutím úveru požadoval od žalovanej ako aj od ručiteľa potvrdenie o príjme. Žalovaná predložila potvrdenie o príjme od zamestnávateľa Kia Motors Slovakia, s.r.o., ktorý potvrdil čistý príjem zo závislej činnosti za posledných ukončených 12 mesiacov vo výške 10.670,85 €, pričom boli doložené aj výplatné pásky za posledné dva mesiace predchádzajúce schváleniu úveru. Ručiteľ predložil potvrdenie o príjme od zamestnávateľa Kia Motors Slovakia, s.r.o., ktorý potvrdil čistý príjem zo závislej činnosti vo výške 520 €, pričom boli doložené aj výplatné pásky za posledné dva mesiace predchádzajúce schváleniu úveru ako aj pracovná zmluva. Z predloženého potvrdenia o príjme tiež vyplýva, že žalovaná bola rozvedená a mala 4 nezaopatrené deti a ručiteľ bol slobodný a bezdetný. Žalovaná doložila aj doklad o splatení úveru, ktorý mala predtým v W. A., P.B... Žalobca vychádzal z predložených dokumentov, pričom ich vyhodnotil ako postačujúce bez potreby overenia žalovanej a ručiteľa cez bankové registre. Overenie prostredníctvom bankových registrov mohol Žalobca v danom čase využiť, ale nebola to jeho povinnosť.

9. Žalovaná od poskytnutia úveru uhradila na úrokoch za úver sumu v celkovej výške 6.967,98 €. Podľa amortizačnej tabuľky, ktorá je prílohou zmluvy o úvere, mala žalovaná do predpokladaného dátumu splatenia celého úveru, t.j. k 15.5.2044 zaplatiť na riadnych úrokoch sumu vo výške 31.062,46 €. Zostatok na úrokoch za úver do pôvodnej splatnosti úveru je vo výške 24.094,48 € (predpísané úroky 31.062,46 € - zaplatená suma na úrokoch 6.967,98 €). Na dôkaz svojich tvrdení žalobca do spisu pripojil potvrdenie o príjme, doklad o splatení, výpis z účtu zosplateného medziúveru.

10. V priebehu konania žalobca na žalobe zotrval, až do 28.2.2022, keď zobral žalobu späť v časti istiny v sume 373,84 €, ktorú žalovaná zaplatila v priebehu konania dňa 10.2.2022.

11. Žalovaná sa k žalobe prvýkrát vyjadrila v odpore voči platobnému rozkazu zo dňa 20.12.2021, kde žalobu namietala. Tvrdila, že žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta. V zmysle § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch: „Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.“ V tejto súvislosti žalovaná citovala ust. § 11 ods. 2, § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z.. S poukazom na ust. § 9 ods. 2 písm. y) citovaného zákona a ust. § 21 ods. 2 citovaného zákona uviedla, že v zmysle Vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery a následne zverejnených súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2013 bola priemerná ročná percentuálna miera nákladov so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500 € vo výške 13,34 % p.a, zmluva obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 17,49 %.

12. Na dôkaz tejto skutočnosti žalovaná pripojila súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2013 dostupné na S.:/..V..B.-C.-L. J.-L.-N.-L.-M./ <<https://www.mfsr.sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/spotrebiteľske-uvery/suhrnne-informacie-udajoch-novoposkytnutychspotrebiteľskych-uveroch-veriteľmi/>>.

13. Podľa žalovanej zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a v zmluve je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súdny dvor EÚ v rozsudku C - 377/14 vo veci Z. X. T., S. T. W. H., P.B.. ustálil výklad celkovej výšky úveru tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Ak žalovaná na základe zmluvy o úvere reálne čerpala sumu 19.760 € (žalovanej bol okamžite započítaný poplatok vo výške 240 €), čo vyplýva z výpisu z účtu žalovanej, pričom v zmluve je uvedený nesprávny údaj 20.000 €, má to rovnaké následky ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru.

14. Žalovaná uviedla, že zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemožno považovať list označený ako „UPOZORNENIE NA VYHLÁSENIE MIMORIADNEJ SPLATNOSTI“ , nakoľko v tomto liste nie je uvedené, s ktorou splátkou je klient v omeškaní viac ako 3 mesiace a zároveň žalobca oznamuje žalovanej, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy dňa 24.7.2020, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. V liste zo dňa 3.8.2020 označenom ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ však žalobca uviedol, že mimoriadnu splatnosť vyhlásil k 3.8.2020, nie je však uvedené, pre omeškanie s ktorou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Žalovaná zastáva názor, že ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 uvádzajú, aké základné náležitosti by mali tieto právne úkony okrem náležitostí uvedených v ustanovení § 34 obsahovať a preto pre neurčitost', čo sa týka dátumu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a nezrozumiteľnosť, čo sa týka určenia mesačnej splátky, s ktorou bola žalovaná v omeškaní viac ako 3 mesiace a pre omeškanie s ktorou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, sú tieto dva listy žalobcu zo dňa 25.7.2018 a 8.8.2018 neplatné právne úkony s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené potvrdil vo svojom rozhodnutí Krajský súd Prešov zo dňa 28.6.2018 sp. zn. 6Co/26/2017, v zmysle ktorého: „Odvolací súd tiež poznamenáva, že taký právny úkon, akým je zosplatnenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítať premlčacia doba podľa §103 OZ. Preto možno celkom opodstatnene konštatovať nad rámec potreby pre rozhodnutie v merite veci, že právny úkon, ktorým veriteľ zosplatnil celý dlh, je na úkor určitosti nejasný, vyvoláva otázky a preto neplatný pre jeho neurčitost' (§ 37 ods. 1 OZ)“. Vyhlásenie veriteľa o predčasnej splatnosti dlhu je jednostrannou zmenou zmluvných podmienok, ktorá, ako vyplýva z poslednej judikatúry Súdneho dvora EÚ (rozsudok vo veci C-92/11, T. M. P. M.. M. D. N. - G. a

ďalšie) má byť nevyhnutne odôvodnená. S poukazom na uvedenú judikatúru Súdneho dvora EÚ podľa názoru žalovanej, treba listy zo dňa 25.7.2018 a 8.8.2018 považovať pre neurčitosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné právne úkony, keďže v nich nie je jednoznačne uvedené, pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru.

15. Na základe týchto skutočností žiadala žalobu zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania.

16. Žalobca potom reagoval replikou z 28.12.2021, ktorou jednaj navrhol pokračovanie v spore na miestne príslušnom Okresnom súde Martin, súčasne však sa vyjadril k námietkam žalovanej.

17. Žalobca uviedol, že v zmysle § 7 ods. 1 a ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platnom a účinnom v čase podania žiadosti o úvere a podpisu zmluvy bol veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru a zároveň bol spotrebiteľ povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

18. V zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 je priznaná veriteľovi voľná miera úvahy pri určení, či informácie, ktoré má k dispozícii, sú dostatočné na potvrdenie úverovej bonity a či ju musí overiť aj inými prostriedkami. Veriteľ sa tak musí vzhľadom na okolnosti prípadu buď uspokojiť s informáciami, ktoré mu boli predložené spotrebiteľom, alebo sa rozhodnúť, že považuje za nevyhnutné tieto informácie doplniť.

19. Žalobca pred poskytnutím úveru požadoval od žalovanej ako aj od ručiteľa potvrdenie o príjme. Žalovaná predložila potvrdenie o príjme od zamestnávateľa Kia Motors Slovakia, s.r.o., ktorý potvrdil čistý príjem zo závislej činnosti za posledných ukončených 12 mesiacov vo výške 10.670,85 €, pričom boli doložené aj výplatné pásky za posledné dva mesiace predchádzajúce schváleniu úveru. Ručiteľ predložil potvrdenie o príjme od zamestnávateľa Kia Motors Slovakia, s.r.o., ktorý potvrdil čistý príjem zo závislej činnosti vo výške 520 €, pričom boli doložené aj výplatné pásky za posledné dva mesiace predchádzajúce schváleniu úveru ako aj pracovná zmluva. Z predloženého potvrdenie o príjme, tiež vyplýva, že žalovaná bola rozvedená a mala 4 nezaopatrené deti a ručiteľ bol slobodný a bezdetný. Žalovaná doložila aj doklad o splatení úveru, ktorý mala predtým v W. A., P.B... Žalobca vychádzal z predložených dokumentov, pričom ich vyhodnotil ako postačujúce bez potreby overenia žalovanej a ručiteľa cez bankové registre. Overenie prostredníctvom bankových registrov mohol žalobca v danom čase využiť, ale nebola to jeho povinnosť.

20. Žalobca výslovne popiera tvrdenia žalovanej, že by zmluva neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov, alebo, že by RPMN bolo uvedené nesprávne v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) a y) ZoSÚ. Žalobca uviedol, že zmluva o úvere obsahuje údaj o priemernej RPMN, ktorá je v zmluve o úvere uvedená pre medziúver vo výške 7,05 % a pri stavebnom úvere vo výške 4,78 %. Priemerná hodnota RPMN spotrebiteľských úverov za predchádzajúci kalendárny štvrtrok v Slovenskej republike stanovená Ministerstvom financií Slovenskej republiky platnú ku dňu podpisu zmluvy o úvere bola 17,49 %. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok, ktorý je zverejnený na webovom portáli Ministerstva financií Slovenskej republiky SR, bol vážený priemer priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov za všetky typy spotrebiteľských úverov vo výške 17,49 %. Žalobca poskytuje úvery na stavebné účely podľa zákona o stavebnom sporení, ktoré sa striktným dodržiavaním účelového použitia odlišujú od bežných spotrebiteľských úverov vstupujúcich do súhrnných informácií zverejňovaných MF SR. Tieto spotrebiteľské úvery vykazujú obrovské rozdiely vo výške RPMN v závislosti od výšky úveru, splatnosti a zabezpečenia. Stavebné úvery poskytované žalobcom majú minimálne rozdiely v úrokových sadzbách ako aj RPMN v závislosti od výšky úveru, splatnosti a zabezpečenia. V záujme vhodnejšieho informovania klienta o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver zodpovedajúcej čo najviac charakteru stavebného úveru sa preto žalobca rozhodol používať vážený priemer všetkých typov spotrebiteľských úverov, ktorého výška je stabilnejšia a lepšie zodpovedá porovnaniu s úvermi poskytovanými stavebnou sporiteľňou. Vzhľadom na uvedené, žalobca

nesúhlasí s tvrdením, že by v zmluve o úvere údaj o RPMN absentoval, resp. že by uvedenie váženého prímeru priemerných hodnôt RPMN malo za následok stav, ako keby údaj o priemernej RPMN chýbal.

21. V súlade s čl. VIII bod 8.1. sa poplatok za spracovanie medziúveru stal splatný pri prvom poukázaní finančných prostriedkov medziúveru tak, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov bola znížená o výšku tohto poplatku. Nárok žalobcu ako veriteľa na poplatok za spracovanie medziúveru predstavuje nárok vyplývajúci priamo zo zákona, konkrétne ide o odplatu, ktorú je banka oprávnená od dlžníka požadovať v zmysle ustanovenia § 499 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník: „Za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.“ Vyplatená suma bola znížená o sumu poplatku za spracovanie medziúveru, aby žalovaná nebola osobitne zaťažovaná povinnosťou uhradiť tento poplatok. Žalobca žalovanej peňažné prostriedky na úhradu tohto poplatku požičal, čím jej de facto vyšiel v ústrety, aby nemusel poplatky hradiť z vlastných prostriedkov. Uvedený poplatok za poskytnutie úveru vstupuje do výpočtu RPMN ako jednorazový poplatok.

22. Žalobca ďalej uviedol, že matematický prepočet RPMN počíta so sumou obrátov k danému dátumu a dátum výplaty medziúveru a je rovnaký ako dátum účtovania poplatku. To znamená že, ak žalobca počíta s celou výškou vyplateného úveru a následne obrat zníži o poplatok, je to presne to isté, ako keby počítal s výškou vyplateného úveru zníženého o poplatok (vtedy sa už následne neznižuje obrat vstupujúci do prepočtu RPMN). Z uvedeného vyplýva, že z hľadiska výpočtu RPMN je irelevantné, či sa bude výpočet odvíjať od celkovej sumy požičaných peňazí, alebo od sumy poníženej o poplatok za spracovanie úveru, lebo výsledkom bude stále tá istá výška RPMN.

23. Žalobca výslovne poprel, že by neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. V zmysle § 53 ods. 9 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

24. Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Obč. zákonníka je strata výhody splátok v právnom vzťahu so spotrebiteľmi podmienená splnením týchto podmienok:

- a) musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu,
- b) strata výhody splátok nenastáva automaticky pre nesplnenie niektorej splátky, ale až po uplatnení práva veriteľa; veriteľ môže toto právo uplatniť najskôr až po uplynutí 3-mesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky,
- c) veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky.

25. Vyššie uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne. Zároveň platí, že veriteľ má právo a nie povinnosť žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. Ak sa v spotrebiteľskej zmluve dohodla strata výhody splátok, alebo ak o tom rozhodne súd, veriteľ má právo od dlžníka (spotrebiteľa) žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Ak toto právo chce uplatniť, môže tak urobiť, len ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej 3-mesačná lehota. Až po jej uplynutí nastane strata výhody splátok upravená v ustanovení § 565 Obč. zákonníka (ak je súčasne splnená podmienka o upozornení dlžníka, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky). Dlžník môže stratu výhody splátok odvrátiť tým, že zaplatí dlhovanú splátku. Zákon navyše vyžaduje, aby veriteľ dlžníka upozornil, že si uplatňuje právo na zaplatenie celého dlhu (strata výhody splátok). Veriteľ musí uplatnenie svojho práva notifikovať vopred aspoň v 15-dňovej lehote. Po jej uplynutí právo na zaplatenie celej zvyšujúcej pohľadávky sa stáva účinným. Obsahom upozornenia dlžníka je, že veriteľ si uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky. Ustanovenie § 53 ods. 9 Obč. zákonníka neupravuje moment začiatku plynutia uvedenej notifikačnej lehoty. V súlade s vyššie uvedeným je povinnou náležitosťou, upozornenie dlžníka na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, v prípade, že nedôjde k úhrade omeškaných splátok, a teda, že veriteľ pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého dlhu. Zákon žiadne ďalšie náležitosti ako je napr. uvedenie pre ktorú splátku, resp. splátky sa vyhlasuje mimoriadna splatnosť úveru nepožaduje.

26. Podľa § 565 Obč. zákonníka „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté, alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

27. Zákon nepredpisuje formu a náležitosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti - veriteľ musí buď vyzvať dlžníka, pričom by sa v uvedenom prípade mala dodržať písomná forma, (zmluva o úvere musí byť písomná, tak následný právny úkon by mal byť tiež urobený písomne, aby bol platný), alebo rovno namiesto výzvy adresovanej dlžníkovi možno uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky (ak splatnosť nebola určená súdnym rozhodnutím) podaním žaloby na súde. V rozhodnutí Krajského súdu Prešov zo dňa 28.6.2018 sp. zn. 6Co/26/2017, na ktoré žalovaná poukazuje a v ktorom sa súd vyslovil, že taký právny úkon, akým je zosplatenie, by mal obsahovať identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatenie úveru, nie je vyslovené, že právny úkon zosplatenia takúto informáciu obsahovať musí, ale je uvedené, že by mal, t.j. ide o konštatovanie súdu, že by to bolo vhodné, ale nie je to povinné. V uvedenom prípade súd posudzoval náležitosti oznámenia o vyhlásení mimoriadne splatnosti nad rámec tých, ktoré sú zákonom predpísané pre platnosť takéhoto úkonu.

28. Žalobca už len záverom dodal, v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/1201/2009 aj „ochrana spotrebiteľa má svoje limity a nemožno ju ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti s tým, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, nakoľko spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať, pričom neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu.“

29. K tomuto podaniu žalobca pripojil potvrdenie o príjmoch a výplatné pásky, doklad o splatení úveru, príklad výpočtu RPMN, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za IV. štvrtrok 2013.

30. Žalovaná potom reagovala podaním zo dňa 4.2.2022., kde v podstate zotrvala na svojich prechádzajúcich tvrdeniach a uviedla, že z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že nepovažoval za potrebné preveriť si úverovú zaťaženosť klienta v úverovom registri a postačovalo mu preukázanie príjmu zo strany žalovanej, uvedené preukazuje, že žalobca nepostupoval pri skúmaní bonity s odbornou starostlivosťou.

31. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečiť ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, stravu, príp. nezaopatrené deti). Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ, t.j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov, tak aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa.

32. Veriteľ vyššie uvedeným spôsobom nepostupoval (keď posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver bez riadnych údajov o jeho príjmoch a výdavkoch a bez dokladov o nich a najmä bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch), čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 ZoSÚ. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov a zároveň veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Žalovaná poukázala napr. na rozsudok

Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/2/2019-106 zo dňa 27.11.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016.

33. Keďže žalobca si nepreveril úverovú zaťaženosť žalovanej v žiadnom úverovom registri a teda pri skúmaní bonity žalovanej hrubo porušil § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z., čo má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Z dikcie ustanovenia § 11 ods. 2 citovaného zákona však okrem bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyplýva pre veriteľa ďalšia sankcia, resp. povinnosť, v zmysle ktorej veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Sankcia uvedená v § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy o úvere má za následok, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné.

34. Žalovaná uviedla, že uvedené potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 16.5.2017 sp. zn. 11Co/117/2017, ktorý citovala a tiež rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.7.2018 sp. zn. 7Co/161/2018. Ďalej uviedla, že v zmysle Vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery a následne zverejnených súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2013 bola priemerná ročná percentuálna miera nákladov so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500 € vo výške 13,34 % p.a, zmluva obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 17,49 %. Zmluva o úvere nemá obsahovať údaj o vážených priemeroch hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov, uvedenie nesprávnej výšky priemernej RPMN 17,49 % má za následok absenciu údajov o priemernej RPMN, z uvedeného vyplýva, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

35. Žalobca neuviedol žiadne znenie právneho predpisu, ktorý by mu prikazoval uvádzať na miesto priemernej RPMN podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2012, údaj o Váženom priemere priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov za všetky typy spotrebiteľských úverov.

36. Žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku obhajuje poplatok za poskytnutie úveru vo výške 240 €, nakoľko ide o odplatu za poskytnutie úveru a následne s poukazom na judikatúru žalobca uviedol, že poplatok za poskytnutie úveru nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

37. Žalovaná však uviedla, že vzhľadom na to, že zo strany žalobcu došlo k okamžitému započítaniu poplatku za poskytnutie úveru, zmluva obsahuje nepravý údaj o celkovej výške úveru, ktorý bol použitý pri výpočte RPMN, čo má za následok nesprávny údaj o RPMN.

38. Žalobca si skompenzoval poplatok už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

39. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru. Žalobca pri výpočte vyššie uvedených údajov vychádzal z istiny, aká je uvedená v Zmluve, t. j. 20.000 € a nie reálnej sumy, ktorá bola žalovanej zo strany žalobcu poskytnutá 19 760 (C-377/2014). Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti nemôže byť správny ani údaj o RPMN, ktorý má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihliada ex offio (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10).

40. V súvislosti s touto argumentáciou citovala žalovaná viacero rozhodnutí krajských súdov v Slovenskej republike. Následne žalovaná uviedla, že na základe uvedených skutočností žalovaná navrhuje, aby súd konanie v časti splátok zročných po vyhlásení rozsudku zamietol a v zostávajúcej časti dlžnej sumy,

ktorá je v súlade so zákonom, umožnil žalovanej uhradiť dlžnú sumu v mesačných splátkach po 100 €, splatných k 25. dňu v mesiaci pod stratou výhody splátok v prípade omeškania s ktoroukoľvek splátkou a priznal žalovanej aj právo na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci.

41. Na pojednávaní dňa 2.3.2022, ktoré súd vykonal v neprítomnosti strán sporu, ktoré sa riadne ospravedlnili, súd prečítal listiny pripojené do súdneho spisu stranami sporu. Žalovaná ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní listinou zo dňa 24.2.2022 a pripojila tiež výpis zo svojho účtu preukazujúci úhradu uskutočnenú počas konania s tým, že podľa jej názoru by v tejto časti súd mal konanie zastaviť, resp. žalobca by mal v tejto časti žalobu zobrať späť. Žalobca svoju neúčast' ospravedlnil podaním z 28.2.2022 a uviedol, že žalovaná od podania žaloby uskutočnila jednu úhradu vo výške 373,84 € a to 10.2.2022 a preto v takomto rozsahu žalobca čiastočne berie žalobu späť.

42. Vykonaným dokazovaním súd zistil tento skutkový stav veci:

43. Dňa 22.4.2014 uzavrel žalobca ako veriteľ so žalovanou ako dlžníčkou a W. P., N.. XX.X.XXXX, A. Ď. XXX, XXX XX, W. ako ručiteľom, zmluvu o úvere č. 3123879 9 01, v zmysle ktorej na preklopenie obdobia, kým dlžník splní všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy a poskytnutie stavebného úveru, bol žalovanej žalobcom poskytnutý medziúver č. 3123879 6 02 vo výške 20.000 €. Pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj všeobecných podmienok pre stavebné sporenie pre fyzické osoby, sa medziúver mal zúčtovať bez osobitnej dohody s nasporenou sumou na účte stavebného sporenia, čím by sa zmenil na stavebný úver pod č. 3123879 9 01 vo výške cca 11.828,47 €. Úroková sadzba medziúveru bola 6,69 % ročne, výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru 111,50 €, splatnosť splátok úveru z medziúveru 15. deň mesiaca, počet splátok úrokov z medziúveru do pridelenia cieľovej sumy 256 €, úroková sadzba úroku z omeškania z omeškaných splátok medziúveru bola stanovená podľa predpisov Občianskeho práva. Medziúver bol poskytnutý žalovanej, ktorá mala uzatvorenú existujúcu zmluvu o stavebnom sporení rovnakého čísla ako bolo číslo úverovej zmluvy, pričom počiatočný vklad na účet tejto zmluvy bol 0 % cieľovej sumy. Výška mesačného vkladu, ktorý mala žalovaná realizovať, bola 26,16 € a splatnosť vkladu bola 15. deň mesiaca, počet vkladov, ktoré je potrebné uskutočniť na splnenie podmienok do pridelenia cieľovej sumy, bolo 256. Po zmene medziúveru na stavebný úver bola dohodnutá úroková sadzba stavebného úveru 4,75 % ročne, výška mesačnej splátky vrátane úrokov stavebného úveru 137,66 €, splatnosť splátok k 15. dňu v mesiaci, počet splátok istiny stavebného úveru 105 a počet splátok úrokov stavebného úveru 105. Doba trvania medziúveru stavebného veru v rokoch bola dohodnutá na 30,08, konečná splatnosť medziúveru, resp. stavebného úveru do 15.5.2004 za predpokladu, že si dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených tejto zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Ročná percentuálna miera nákladov pri stavebnom úvere, teda RPMN, bola stanovená vo výške 4,78 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov pri medziúvere 7,05 % ročne. Ročná percentuálna miera nákladov bola vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy a predpoklady pre výpočet RPMN boli uvedené v prílohe č. 2 zmluvy. Amortizačná tabuľka, ktorá obsahovala súhrnný prehľad o výške jednotlivých splátok o lehotách a podmienkach splácania istiny, úrokov a súvisiacich poplatkov tvorila prílohu č. 1 zmluvy. Priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov spotrebiteľských úverov za predchádzajúci kalendárny štvrtrok stanovená Ministerstvom financií SR platná ku dňu podpisu tejto zmluvy predstavovala 17,49 % ročne. Celková čiastka medziúveru, ktorú musela žalovaná zaplatiť, predstavovala sumu 51.314,46 €.

44. Úver bol poskytnutý na modernizáciu a obnovu bytu rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb bytového domu, alebo na udržiavacie práce na nich. Článok IV. predmetnej zmluvy obsahoval obdobie nároku na čerpanie úveru a podmienky jeho čerpania. Článok V. obsahoval podmienky úročenia, splatnosti a splácania, pričom z článku V. bod 3 zmluvy vyplávalo, že do pridelenia cieľovej sumy splátky predstavujú 137,66 €, z čoho vklady na účet sporenia predstavujú sumu 26,16 € a úroky z medziúveru sumu 111,50 €. Prvá splátka bola zročná 15. deň mesiaca nasledujúceho po uzatvorení úverovej zmluvy a ďalšie splátky boli zročné vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca. Po zmene medziúveru na úver sa úroková sadzba znižovala na 4,75 % ročne. V zmysle článku VI. bol stavebný úver zabezpečený ručením vyššie uvádzaného ručiteľa.

45. Článok VIII. upravoval poplatky a náklady dlžníka a vyplývalo z neho, že dlžník je povinný uhradiť predovšetkým podľa bodu 1 tohto článku poplatok za spracovanie úveru, ktorý si veriteľ zúčtuje pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru tak, že celková suma poukázaných peňažných prostriedkov úveru bude znížená o výšku tohto poplatku. Ďalší poplatok za uzatvorenie zmluvy o stavebnom sporení

bol dlžník povinný uhradiť najneskôr ku dňu uzatvorenia zmluvy. Tento článok obsahoval ďalšie poplatky ako poplatok za vedenie účtu stavebného sporenia, poplatky pri nesplnení zmluvných povinností podľa platného sadzovníka, pričom pokiaľ ide o výšku poplatku, zmluva odkazovala na sadzovník poplatkov, ktorý tvoril neoddeliteľnú súčasť zmluvy a žalovaná v článku 8 bod 10 vyhlásila, že sa s týmto sadzovníkom oboznámila a súhlasí s ním.

46. Podľa článku X. mal veriteľ právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru s príslušenstvom, ak je dlžník v omeškaní s platením čo i len jednej splátky stavebného úveru, resp. úrokov z medziúveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace, alebo je v omeškaní s platením čo i len jedného vkladu na účet zmluvy o stavebnom sporení po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru bol dlžník povinný zaplatiť celý zostatok úveru vrátane príslušenstva veriteľovi v lehote určenej veriteľom v písomnom oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru.

47. Prílohami zmluvy bola amortizačná tabuľka, predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, Všeobecné obchodné podmienky pre stavebné sporenie pre fyzické osoby a sadzovník poplatkov pre fyzické osoby.

48. Pred uzavretím zmluvy žalobca preveroval majetkové pomery tak žalovanej ako dlžníčky, ako aj W. P. ako ručiteľa žalovanej a to tak, že si vyžiadal ich potvrdenia o príjme (č.l. 41 - 48) a pracovnú zmluvu ručiteľa ako aj jeho výplatné pásky za mesiace január a február 2014, u žalovanej ako dlžníčky okrem potvrdenia o príjme boli predložené rovnaké výplatné pásky za január a február 2014. U žalovanej podľa potvrdenia o príjme jej zamestnávateľa bol konštatovaný hrubý príjem zo závislej činnosti za posledných 12 mesiacov 13.524,19 € a čistý príjem 10.670,85 €. Z čistého mesačného príjmu sa jej nevykonávali žiadne zrážky. Bolo z neho zrejmé, že žalovaná je rozvedená a má 4 nezaopatrené deti. Žalovaná tiež predložila potvrdenie W. A., že úver, ktorý jej bol poskytnutý 18.4.2013, bol dňa 14.5.2014 splatený v plnej výške.

49. Z výpisu z účtu zosplateného medziúveru je zrejmé, že suma 13.586,45 € použitá na splatenie úveru č. 3804356 4 86 zo dňa 18.4.2013 v W.C. A., bola zaplatená z poskytnutého medziúveru. K 13.5.2014 si banka zúčtovala aj poplatok za spracovanie medziúveru vo výške 240 €. K ďalšej výplati medziúveru došlo 26.5.2014 v sume 2.413,55 € a potom 21.4.2016 v sume 3.760 €. V roku 2020 už potom žalovaná medziúver pravidelne nesplácala, čo vyplynulo z výpisu účtu zosplateného medziúveru, keď je zrejmé, že od januára 2020 do 3.8.2020 neurobila žiadny vklad splátky. Dňa 26.5.2021 urobila vklad 694,31 € a nasledujúci vklad vo výške 347,16 € urobila až 20.9.2021. K 20.9.2021 tak žalovaná na istine podľa výpisu z účtu medziúveru dlhovala sumu 16.125,99 €, na úrokoch z omeškania 1.066 €.

50. Nepravidelné splácanie medziúveru v roku 2020 viedlo potom žalobcu, že listom z 1.7.2020, ktorý žalovaná prevzala podľa podpísanej doručky 20.7.2020, upozornil žalovanú na skutočnosť, že žalobca dňa 24.7.2020 vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru, keďže žalovaná napriek zaslaným výzvam do dnešného dňa neuhradila vklad na účte stavebného sporenia, resp. nezaplatila omeškané splátky úrokov z medziúveru vrátane splátky za mesiac júl 2020, pričom celková výška dlhu žalovanej k tomuto dňu predstavovala 745,05 €.

51. Keďže žalovaná po 20.7.2020 zostala nečinná, listom z 3.8.2020 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňa 3.8.2020 a k tomuto dňu žiadal žalobca zaplatiť dlžnú sumu vo výške 18.962,12 € na účet vo výzve uvedený. Tento list bol žalovanej doručený ako doporučená zásielka s doručenkou a do dispozičnej sféry žalovanej sa dostal najneskôr do 7.8.2020, keď bol ako nedoručená zásielka poštou vrátený a žalobcovi doručený až 10.8.2020 (viď č.l. 25).

52. Podľa vykonaného dokazovania dňa 22.4.2014 došlo medzi žalobcom a žalovanou k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, ktorá však ale nebola zmluvou o spotrebiteľskom úvere vzhľadom na účel úveru uvádzaný v článku III. úverovej zmluvy (ust. § 1 ods. 3 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách). Na druhej strane ale sa ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z.z. a to v zmysle § 24 ods. 1 v tam uvedenom rozsahu vzťahovali aj na tento typ zmluvy. Podľa presvedčenia súdu zmluva bola uzatvorená korektným spôsobom a súd sa nestotožnil s názorom žalovanej strany, že by neobsahovala niektoré predpísané náležitosti, resp. že by pri jej uzatvorení nebol zachovaný zákonom predpísaný postup.

53. Súd sa nestotožnil s námietskou žalovanej, že pred uzavretím úverovej zmluvy nebola s odbornou starostlivosťou skúmaná jej schopnosť splácať spotrebiteľský úver a táto skutočnosť spôsobovala sankcie v zmysle ust. § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

54. V zmysle Zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

55. Podľa § 7 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

56. Podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľovi na účely posudzovania jej schopnosti splácania úveru.

57. Žalobca pred uzavretím úverovej zmluvy s odbornou starostlivosťou konal a podľa presvedčenia súdu odborným spôsobom preveril tak finančnú situáciu žalovanej, ako aj jej ručiteľa, keď v prípade žalovanej mal k dispozícii potvrdenie zamestnávateľa o príjme za posledných 12 mesiacov, potvrdenie zamestnávateľa o rodinnom stave žalovanej a navyiac za pomoci výplatných pásovk preveril príjem žalovanej za 2 mesiace predchádzajúce uzavretiu zmluvy. Podobným spôsobom skúmal bonitu aj u ručiteľa žalovanej kde si dokonca vyžiadal aj pracovnú zmluvu. Preto v takomto postupe žalobcu súd nemohol vzhliadnuť nedostatok, ktorý by spôsobil sankcie predpokladané ust. § 11 ods. 2 citovaného zákona. Žalovaná navyiac neprodukovala dôkazy, ktoré by preukazovali iné skutočnosti (zhoršujúce jej bonitu ako dlžníka), než zistil žalobca vyššie uvedeným spôsobom. Preto jej obrana bola v tomto smere formálna a účelová.

58. Pokiaľ ide o námietky žalovanej ohľadne nesprávneho údaju o priemernej RPMN, kde žalobca v zmluve uviedol priemernú RPMN 17,49 % a podľa názoru žalovanej ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v riadkoch 1 až 4 vo výške viac ako 6.500 € v zmysle Vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcich spotrebiteľské úvery a následne zverejnení súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za IV. štvrtrok 2013, súd sa stotožňuje s argumentáciou, ktorú uviedol k tejto námietke žalobca a je uvedená v jeho replike z 28.12.2021 (odsek 20. rozsudku). Navyiac podľa presvedčenia súdu zmluva presným spôsobom definovala rozsah záväzku žalovanej pri dodržiavaní všetkých dojednaných zmluvných podmienok a teda je súd presvedčený, že tento údaj aj za predpokladu, že by žalobca nezvolil vhodný postup a odhad pri uvedení údaju o priemernej RPMN, podľa presvedčenia súdu sa neodrážal na rozhodovaní žalovanej pri vstupe do zmluvného vzťahu so žalobcom. Navyiac súd udáva, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) Zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný spotrebiteľský úver bola povinným údajom, ktorého nedostatok spôsobil sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti v zmysle vtedy účinného ust. § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona. V tomto smere je však nutné konštatovať, že v tom čase účinný zákon o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov šiel nad rámec smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 2008). Článok 10 tejto smernice nazývaný Informácie, ktoré má obsahovať zmluva o úvere, v bode 2 neobsahoval ako povinnú informáciu, údaj o priemernej hodnote RPMN. Z článku 21 tejto smernice vyplývalo, že „keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“.

59. Tento záver vyplynul z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia a.s. proti K. A. a závery tohto rozsudku boli dôvodom, pre ktoré zákonodarca novelou Zákona č. 129/2010 Z.z. Zákomom č. 279/2017 účinnou od 15.12.2017 vypustil z ust. § 9 ods. 2 údaj o ustanovení o povinnom uvádzaní priemernej RPMN v zmluvách o spotrebiteľských úveroch (v tom čase ust. pod písm. z).

60. Je zrejmé, že závery vyššie uvádzaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie je nutné aplikovať pre spotrebiteľské zmluvy uzavreté pred vydaním tohto rozhodnutia.

61. V zmysle tohto rozhodnutia je nutné vykladať aj ust. § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. a zisťovať, či neuvedenie údaje o priemernej RPMN, prípadne nesprávneho údaje o priemernej hodnote RPMN, má za následok, že spotrebiteľ nemôže posúdiť rozsah svojho záväzku, čo by v kontexte s odpoveďou na 4. otázku vo vyššie uvádzanom rozsudku vo veci C-42/15 mohlo vzhľadom na ust. § 11 citovaného zákona spôsobiť bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru.

62. V odpovedi na 4. otázku vo vyššie uvádzanom rozsudku totiž Súdny dvor Európskej únie uviedol, že čl. 23 smernice 2008/48, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10. ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a bez poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

63. Pre rozsah záväzku žalovanej bol rozhodujúci údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa a teda celkovej sume, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov medziúveru a následne stavebného úveru, ktoré uvedené boli. Preto súd vyššie uvádzanú námietku žalovanej nepovažoval za dôvodnú a neprihliadol na ňu pri rozhodovaní o dôvodnosti a výške nároku žalobcu.

64. Súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovanej, že zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru, vyžadovaný vtedy platným ust. § 9 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd poukazuje na argumentáciu žalobcu k tejto námietke v jeho replike z 28.12.2021 (odsek 21., 22. rozsudku). Súd poukazuje na tú skutočnosť, že celková výška úveru bola jasne uvedená nielen v základnej zmluve, ale vyplývala aj z amortizačnej tabuľky pre medziúver a stavebný úver, ktorá bola neoddeliteľnou prílohou úverovej zmluvy. Z amortizačnej tabuľky jednoznačne vyplýva celková čiastka, ktorú bude musieť spotrebiteľ zaplatiť - 51.314,46 €, istina úveru 20.000 €, úroky 31.062,46 €, z toho poplatok za spracovanie úveru 240 € a pomerná časť poplatku za uzatvorenie zmluvy 12 €.

65. Súdu sú známe aj závery uvedené v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-377/14, Z. X. T. P. S. T. W. H. z 21.4.2016 a súd zistil, že výklad súdu pri odpovedi na 4. otázku predkladateľa ohľadne článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48 vzhľadom na popisovaný prípad nemožno prísne formalisticky aplikovať na prípad žalovanej.

66. V prípade manželov T. šlo o prípad, keď títo 29.8.2011 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere so spoločnosťou Smart Hypo s.r.o., na základe ktorej získali úver vo výške 1.170.000 CZK. Manželia T. sa za túto zmluvu zaviazali zaplatiť veriteľovi sumu 2.958.000 CZK v 120 mesačných splátkach. Táto suma pozostávala z istiny, 10 % úroku z omeškania ročne, z poskytnutej istiny za dobu splatnosti úveru, odmeny veriteľa vo výške 585.000 CZK a poplatku vo výške 33.000 CZK. RPMN predmetného spotrebiteľského úveru predstavovala 28,9 %. Nad rámec zákonom stanovených úrokov z omeškania manželom T. však nebola reálne vyplatená nijaká suma. Predmetný úver vo veci samej sa totiž použil na úhradu staršieho dlhu do rúk súdneho exekútora, na úhradu notárskej zápisnice ako aj na úhradu poplatku za uvedený úver poskytovateľovi úveru a tiež prvej splátky a časti nasledujúcich splátok uvedeného úveru. V odpovedi na 4. otázku potom Súdny dvor uviedol v bode 81. rozsudku, že svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“, obsiahnutý v článku 3 písm. l a v článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode 1 prílohy tejto smernice.

67. K bodu 1 prílohy 1 Smernice pritom Súdny dvor v odseku 17 svojho rozsudku uviedol - časť I. prílohy 1 Smernice 2008/48 obsahuje najmä toto spresnenie: základná rovnica, ktorá stanovuje RPMN, kladie

do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane, a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej.

68. Podľa bodu 82. citovaného rozsudku podľa tohto súdu predmetná zmluva vo veci samej, v ktorej sa poskytovateľ zaviazal poskytnúť manželom T. úver, uvádzala, že už v okamihu poskytnutia tohto úveru sa do celkovej výšky uvedeného úveru započítavajú poplatky za poskytnutie úveru a tiež prvá a prípadne nasledujúce splátky úveru. Vynára sa preto konkrétna otázka, či tú časť toho istého úveru, ktorá sa daným osobám nedala k dispozícii, bolo možné zahrnúť do výšky čerpania úveru v zmysle bodu 1 prílohy 1 Smernice 2008/48 na účely výpočtu RPMN.

69. Podľa bodu 83. treba pripomenúť, že celková výška úveru v zmysle Smernice 2008/48 je v jej článku 3 písm. l/ vymedzená ako maximálna výška, alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere.

70. Podľa bodu 84. podľa článku 3 písm. g/ tejto smernice celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe.

71. Podľa článku 3 písm. i/ uvedenej smernice RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrení ako ročné percento z celkovej výšky úveru, prípadne vrátane nákladov v súlade s článkom 19 ods. 2 tejto smernice.

72. Podľa bodu 85. keďže je pojem „celková čiastka“, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vymedzený v článku 3 písm. h/ Smernice 2008/48 ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa.

73. Podľa bodu 86. do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l/ a článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť.

74. Podľa bodu 87. treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutné viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru.

75. Podľa bodu 88. článok 19 ods. 1 Smernice 2008/48 spresňuje, že RPMN, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe 1 časti 1 tejto smernice. Táto smernica pritom stanovuje, že základná rovnica, ktorá stanovuje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Výška čerpania úveru v zmysle časti I. prílohy 1 Smernice 2008/48 tak zodpovedá celkovej výške úveru v zmysle článku 3 písm. l/ tejto Smernice.

76. Podľa bodu 89. vnútroštátny súd musí v danej veci overiť, či jedna, alebo viac súm uvedených v bodoch 27 a 28 tohto rozsudku, neboli neoprávnené zahrnuté do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l/ Smernice 2008/48, keďže táto okolnosť môže mať vplyv na výpočet RPMN a ovplyvní tak správnosť informácií, ktoré mal veriteľ uviesť podľa článku 10 ods. 2 tejto smernice v predmetnej zmluve o úvere vo veci samej.

77. Podľa bodu 90. ako sa uvádza v odôvodneniach 31 a 43 Smernice 2008/48, informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam, Na jednej strane táto informácia prispieva k transparentnosti trhu v rozsahu, v akom spotrebiteľovi umožňuje porovnať ponuky úverov. Na druhej strane mu umožňuje posúdiť rozsah jeho záväzku.

78. V bode 91 ustálil Súdny dvor právnú vetu, že vzhľadom na vyššie uvedené treba na 4. otázku odpovedať tak, že článok 3 písm. l/ a článok 10 odsek 2 Smernice 2008/48 ako aj bod 1 prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

79. V kontexte so závermi súdneho dvora vyjadrenými pod bodom 91., sa okresný súd zaoberal otázkou, aká celková suma bola daná žalovanej k dispozícii a či suma, ktorá jej bola daná k dispozícii, zodpovedá sume uvedenej v článku 1 bod 1 zmluvy o úvere. V tomto smere sa súd stotožňuje s tvrdením žalobcu, že zmluvné strany sa slobodne dohodli na tom, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov bude znížená o výšku poplatku za spracovanie úveru, ktorého presná suma bola uvedená v amortizačnej tabuľke (240 €) a žalovanej bola celkovo vyplatená suma 19.760 €. Skutočnosť, že z poskytnutých finančných prostriedkov bol zúčtovaný spracovateľský poplatok vo výške 240 €, však podľa presvedčenia súdu nemala dosah na výpočet RPMN. Pre tento záver súdu svedčí vyjadrenie Národnej banky Slovenska, ktoré bolo predložené súdu vo veci 10Csp/90/2019 a ktoré je teda súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti. Z tohto vyjadrenia Národnej banky Slovenska vyplýva, že spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň uzatvorenia zmluvy, môže byť zohľadnený pri výpočte RPMN dvomi spôsobmi:

1) na ľavej strane základnej rovnice je súčasná hodnota úveru dohodnutého v zmluve a na pravej strane je súčasná hodnota splátky poplatku za poskytnutie úveru a súčasná hodnota anuitných splátok úveru, pričom splátka poplatku za poskytnutie úveru je nulovou splátkou

2) výška poplatku za poskytnutie úveru sa odpočíta od sumy úveru dohodnutej v zmluve a výsledná suma sa použije na ľavej strane základnej rovnice a na pravej strane rovnice je poplatok za poskytnutie úveru nulový.

80. Pri oboch matematických zápisoch základnej rovnice na výpočet RPMN je výsledok výpočtu hodnoty RPMN rovnaký. Pri výpočte RPMN je irelevantné, či sa použije plná výška úveru na jednej strane rovnice a následne na druhej strane rovnice v nulte splátke sa použije spracovateľský poplatok, alebo na jednej strane rovnice ako výška úveru sa použije suma úveru po odpočítaní spracovateľského poplatku a na druhej strane už nebude do nulte splátky vstupovať spracovateľský poplatok. Národná banka v tomto vyjadrení ďalej uviedla, že pokiaľ sa poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21.4.2016 vo veci C-377/2014, ktorý sa bodoch 81 - 91 zaoberá pojmami „celková výška úveru a výška čerpania úveru“ a to aj na účely výpočtu RPMN, tak optikou vyššie uvedených bodov tohto rozhodnutia by bol správny postup výpočtu RPMN č. 2. Poplatok na ľavej strane rovnice by sa nezarátal do celkovej výšky úveru a bol by od sumy úveru odpočítaný. Spôsob výpočtu RPMN podľa prvého spôsobu je matematicky ekvivalentnou úpravou výpočtu spôsobom č. 2, nemá vplyv na hodnotu RPMN. Ako vyplýva z bodu 89. rozsudku, vo vzťahu k výpočtu RPMN boli pre Súdny dvor EÚ relevantné také skutočnosti, ktoré môžu mať vplyv na výpočet RPMN. Preto sa spôsob výpočtu RPMN č. 1 neodkláňa od rozsudku spôsobom, ktorý by mal vplyv na výpočet RPMN. Preto ani v tomto prípade súd námietku žalovanej strany nezohľadnil.

81. Pokiaľ ide o oprávnenie zosplatiť úver, túto možnosť si zmluvné strany dohodli v základnej zmluve v článku X. bod 1 zmluvy. Pre platné zosplatenie úveru je potrebné, aby boli splnené podmienky v ust. § 565 Obč. zákonníka (Zákon č. 40/1964 Zb.) a ust. § 53 ods. 9 Obč. zákonníka.

82. Podľa § 565 Obč. zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté, alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

83. Podľa § 53 ods. 9 Obč. zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

84. Súd mal preukázané, že žalovaná od januára 2020 neurobila žiadne vklady na úhradu splátok úveru. Táto skutočnosť potom viedla žalobcu k tomu, že v liste z 1.7.2020, ktorý sa do poznávacej

sféry žalovanej dostal už 7.7.2020, keď bola uložená doporučená zásielka pre nezastihnutú žalovanú na pošte v mieste jej bydliska (žalovaná ju následne prevzala 20.7.2020), upozornil žalobca žalovanú na skutočnosť, že žalovaná dlhuje vrátane splátky za mesiac júl 2020 zročnej k 15.7.2020 sumu 745,05 €. To zodpovedá 6 celým splátkam úrokov po 111,50 € a 7. nižšej splátke. Keďže žalovaná zostala nečinná, žalobca vyhotovil list z 3.8.2020, ktorým vyhlásil mimoriadnu splatnosť a tento list sa dostal do poznávacej sféry žalovanej najneskôr do 7.8.2020, teda pred zročnosťou splátky za mesiac august 2020, po viac ako 15 dňoch, odkedy bola žalovaná informovaná žalobcom o možnosti zosplatiť úver a súčasne za situácie, keď bola žalovaná k 7.8.2020, keď sa mohla dozvedieť o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, v omeškaní viac ako tri mesiace s úhradou splátky za mesiace január až apríl 2020. Aj keď žalobca neuviedol v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, pre ktorú nezaplatenú splátku úver zosplätňuje, je zrejmé, že žalobca mohol takto platne pri súčasnom dodržaní oboch vyššie citovaných ustanovení urobiť pre nezaplatenie splátky zročnej v apríli 2020, s ktorou bola žalovaná k 10.8.2020 v omeškaní viac ako tri mesiace a pre ktorú bol úver zosplätnený pred zročnosťou splátky za august 2020. Podľa presvedčenia súdu došlo k platnému zosplätneniu dlhu a aj v tomto smere boli výhrady žalovanej nedôvodné.

85. Súd takto dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu bola dôvodná v celom rozsahu a že žalobcovi patrí nezaplatená istina úveru vo výške 15.752,15 €, ku ktorej žalobcovi patria zmluvné úroky medziúveru dohodnuté v úverovej zmluve vo výške 6,69 % s prihliadnutím na sumy, ktorými vzhľadom na postupné splácanie úveru po vyhlásení okamžitej splatnosti žalovaná znížila pôvodnú istinu 16.125,99 € na istinu 15.752,15 €. Súd súčasne v rozsudku uviedol, že povinnosť žalovanej platiť zmluvný úrok vo výške 6,69 % je daná najviac do sumy 24.094,48 €, teda do sumy, ktorú by žalovaná na úrokoch (s prihliadnutím na už zaplatené úroky) dlhovala pri riadnom splácaní dlhu v súlade so zmluvou. Tým žalobca a súčasne aj súd reagoval na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu v otázkach súbehu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania z istiny.

86. Nárok žalobcu na zaplatenie istiny úveru a zmluvných úrokov nachádza právnu oporu v ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka (Zákon č. 513/1991 Zb.), ktorý predstavuje základný právny rámec pre úpravu úverovej zmluvy.

87. Podľa § 497 Obch. zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

88. Podľa § 502 ods. 1 Obch. zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom, alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona, alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

89. Podľa § 502 ods. 2 Obch. zákonníka pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

90. Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je daná povinnosť žalovanej podľa § 517 ods. 2 Obč. zákonníka platiť z dlhovanej istiny aj úroky z omeškania, ktorých výška je podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. o 5 %-uálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

91. Podľa § 517 ods. 2 Obč. zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

92. Vzhľadom na zistený skutkový stav a vyššie citované zákonné ustanovenia súd potom rozhodol tak, ako vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku a v súlade s ust. § 232 ods. 3 C.s.p. (Zákon č. 160/2015 Z.z.), súd žalovanej povolil splátky dlhu približne vo výške zodpovedajúcej pôvodným splátkam úrokov podľa úverovej zmluvy. Žalovaná totiž pred pojednávaním vo veci požiadala o povolenie splátok dlhu,

ktorej žiadosti súd vzhľadom na výšku dlhu vyhovel. S prihliadnutím na skutočnosť, že podaním zo dňa 28.2.2020 žalobca obnovil žalobný nárok vzhľadom na platbu žalovanej vo výške 373,84 € dňa 10.2.2022 a v tejto časti žalobu čiastočne zobrať späť, súd vo zvyšku uplatneného nároku konanie zastavil podľa § 145 ods. 2 C.s.p..

93. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi proti neúspešnej žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.